

Het had een geweldig feestjaar moeten worden, met onder meer een receptie en vele optredens. Maar door het coronavirus kan het 60-jarig jubileum van de Zangertjes van Volendam helaas niet groots gevierd worden. Natuurlijk blijft het een mijlpaal en een mooi moment om terug te blikken naar hoe het zo gekomen is en wat het koor zo bijzonder maakt. Vele reizen naar het buitenland, optredens in Ahoy en de St. Pietersbasiliek in Vaticaanstad en bekende oud-leden als Martine Bond en natuurlijk Jan Smit. Dat alles tot oktober 2007 onder de bezielende leiding van de befaamde meester Beumer. Bestuurslid Bets Pool – Plat: "Na zijn overlijden hebben we zowat alles opnieuw moeten uitvinden."

Het is medio april en in het koorhuis van de Zangertjes spreken we, naast met Bets, met secretaris Marian Runderkamp – Tol. Marian is getrouwd en heeft vier kinderen. "Ik ben ook werkzaam als kapster maar bij het koor geef ik op woensdagmiddag les aan de Aspirantjes (6/9 jaar) samen met Frank Keijzer en Barbara Koning-Pool die de Benjamins (4/6 jaar) onder hun hoede hebben. Voor de rest verzorg ik hand- en spandiensten. Ik ben er 'ientje' van Aal Konter en Lou Tol. Mijn vader is al overleden. Mijn vier kinderen hebben allemaal bij de Zangertjes gezongen. De oudste begon op zijn 4^e en is nu 25. Ongeveer 2 jaar geleden is hij gestopt en alleen de jongste van 15 is nu nog lid."

Bets: Al ruim 30 jaar ben ik werkzaam bij het koor en ik heb op dit moment het koorhuis in beheer. Ik zorg ervoor dat hier alles aanwezig is en alles draait. De boodschappen, de vloeren, de kleding. Ik maak

bijvoorbeeld ook Volendammer goed voor de kinderen. Zelf ben ik getrouwd en heb twee dochters en vijf kleinkinderen. Dertig jaar lang heb ik in de Pius X gewerkt en nu ben ik gepensioneerd. Ik ben er 'ientje' van oude Platje. Mijn moeder was een vreemde, een Brabander. Ze heette Sientje. Mijn vaders jongste broer Jentje was ook getrouwd met een Sientje. Officieel heette ze Lucia maar omdat ze, net als mijn moeder, uit Brabant kwam werd er gezegd 'dan heet jij vanaf nu ook Sientje'.

Laten we beginnen bij de actualiteit: ook jullie hebben natuurlijk te maken met de gevolgen van het coronavirus. Lesgeven en repeteren is niet mogelijk. Is alles voor jullie echt tot stilstand gekomen?

Bets: Geen repetities, geen optredens, niks. Niets kan doorgaan.

Marian: Ja, alles ligt stil. We hebben normaliter op drie avonden repetities, die gaan niet door. De woensdagmiddag met de kleintjes ook niet. We hebben geen missen in de kerk.

Uiterekend dit jaar hebben jullie je 60-jarig jubileum. Jammer genoeg valt dat nu ook in het water.

Bets: Op 19 april zouden we een concert geven in de Pius X ter gelegenheid van het jubileum. Nu is het vooral heel rustig. Ik heb de vloer van het koorhuis geschrobd en in de was gezet. Wat moet je anders doen?

Marian: Het is wel heel zuur, want we hadden een receptie gepland op zondag 15 maart. Maar toen werd de donderdagavond ervoor uitgevaardigd dat er maximaal 100 mensen bij elkaar mochten komen. Op die woensdagmiddag had ik nog tegen Bets gezegd dat we misschien mazzel hadden dat een eventuele nieuwe maatregel vanaf maandag de 16^e zou ingaan. Maar het was meteen over. We moesten alles afzeggen, alle uitnodigingen die we de deur uitgedaan hadden moesten worden geannuleerd. En nu weten we nog steeds niet waar we aan toe zijn.

Bets: Het concert is verplaatst naar volgend jaar, 7 maart 2021. Het vindt dan ook weer plaats in de Pius X. Voor de receptie moeten we nog een nieuwe datum prikken, want we willen natuurlijk wel graag dat al de oud-koorleden en belangstellenden ook kunnen komen. Dat ze kunnen zien hoe het koorhuis eruit ziet, want we hebben speciaal voor de gelegenheid extra veel oude foto's opgehangen. Dat is echt heel leuk om te zien, want 60 jaar is toch niet niks. Er hangen prachtige groepsfoto's van verschillende optredens maar ook van reizen naar onder meer Lourdes. Zelf heb ik er een aantal van zolder gehaald maar we hebben ook foto's gekregen. En ik ben achter bijzondere foto's aangegaan, nadat ik ze bijvoorbeeld tegenkwam op Facebook.

Marian: Meester Beumer hield vroeger alles bij. Van elke koorreis en elk optreden heeft hij foto's gemaakt. Evert Koning heeft deze allemaal gedigitaliseerd. Hij zou hier ook een beamer opstellen zodat mensen deze foto's konden zien op een groot scherm.

Bets: Op diezelfde woensdagmiddag was Evert hier. Had maar een paar fotootjes op die USB-stick gezet zei hij: een stuk of duizend! Hij had foto's uitgezocht die niet nog niet vaak vertoond waren. We stonden met z'n vijven om de piano heen te kijken naar de laptop en ik zei nog 'Evert, niet zoveel foto's laten zien, want we blijven staan'. Nou, voordat we het wisten was het twee uur later. Mijn broer was ook ruim 40 jaar lid, dus ik ben opgegroeid met Beumer. Hij heeft ook bij hem in de klas gezeten. Mijn vader haalde op de bouw alle kranten op, dus ik weet niet beter.

Uit hoeveel leden bestaat de vereniging op dit moment?

Marian: Het grote koor bestaat op dit moment uit iets van 60 of 65 leden en met de kleintjes zitten we op 30. Het grote koor bestaat uit mannen, jongens en meisjes. Zij zingen vierstemmig: alt, sopraan, tenor en bas. Het stembereik van de kleintjes is sopraan en alt.

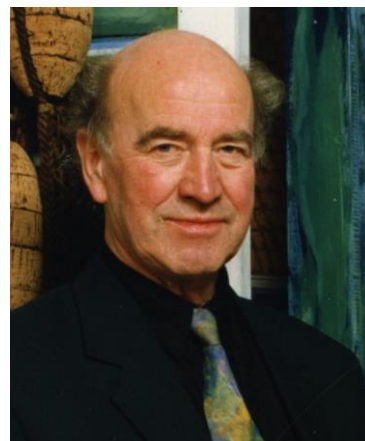
Kunnen jullie op dit moment nog contact houden met de leden?

Bets: Normaliter zingen we altijd de Paaswake, de palm Pasen, en dan krijgen alle leden van ons een extra traktatie. Dat had ik allemaal al voorbereid, een zakje met chocolade-eitjes en een paashaas. Mijn jongste dochter heeft ook nog een plaatje gemaakt met daarop 'Wij denken aan jullie' en een hartje erbij. Marian heeft deze zakjes bij alle Aspiranten gebracht en mijn dochter bij de Benjamins. Ikzelf en nog wat anderen hebben traktaties bij alle koorleden langs gebracht. Dat werd erg op prijs gesteld, dat vonden ze echt heel leuk. Het is gewoon een onwerkelijke periode op dit moment. Ook als je mensen tegenkomt moeten ze op afstand blijven. Normaal komen ze altijd even naar je toe. Vooral kinderen zijn natuurlijk heel spontaan en komen even bij je.

Marian: En als dat zo blijft met die anderhalve meter regel dan wordt dat wel lastig. We hebben een groot koorhuis maar bij optredens moet je misschien halveren qua bezetting. Hoe dat in z'n werk zou moeten gaan weet ik niet.

Laten we dan maar even terugkijken. Dit jaar vieren jullie het 60-jarig jubileum van De Zangertjes van Volendam. Toen werd het opgericht door de befaamde 'meester' Evert Beumer, of niet?

Bets: Nee, het is niet door hem opgericht. Kapelaan Jan van der Velden is ooit begonnen met 5 of 6 jongetjes van de Jozefschool die af en toe zongen in de kerk. Al snel groeide het aantal optredens en Van der Velden had op een gegeven moment geen tijd meer. Toen zei hij tegen meester Beumer dat het wel iets voor hem was. Die had vroeger op de lagere school namelijk zelf al in een koor gezongen en ook tijdens zijn studie hield hij zich bezig met muziek. Oorspronkelijk kwam hij uit De Rijp en in 1957 was hij naar Volendam gekomen als onderwijzer en later als schoolhoofd van de Petruschool. Beumer heeft het koor na zijn overname uiteindelijk wel laten uitgroeien tot wat het nu is. Het is nog heel lang met uitsluitend jongens geweest. Pas in 1988 kwamen er meisjes bij. Toen mochten de Zangertjes het EK voetbal openen in Berlijn. Het idee was dat het koor 'Tulpen uit Amsterdam' zou zingen terwijl ze het stadion inliepen, tezamen met nog andere koren. Zwaaiend met vlaggetjes en tulpen. Toen werd gezegd dat het leuk zou zijn als er een paar meisjes zouden meelopen. En vanaf dat moment zongen er ook officieel meiden mee. De eerste ruwweg 30 jaar was het uitsluitend een jongenskoor.

Wat is de motivatie geweest van meester Beumer om het kleine kerkkoor te laten uitgroeien tot een internationaal gezelschap?

Bets: Het is inderdaad begonnen als katholiek kerkkoor. Beumer was schoolmeester en hij had heel veel affiniteit met de kerk. Dat gold vroeger denk ik voor iedereen wel in Volendam. Het koor zong dus veel in de kerk. Destijds droegen ze nog geen klederdracht. Dat zie je nog wel op oude foto's, waar de leden in witte truien te zien zijn. Maar vermoedelijk werden ze op een gegeven moment gevraagd om te zingen op trouwerijen en kwamen ze op steeds meer plaatsen. Beumer is degene die het dragen van Volendammer klederdracht introduceerde en dat op die manier promootte naar de buitenwereld. Zo werd het koor internationaal bekend. We zongen namelijk in elk hotel in Amsterdam: Amstel hotel, Krasnapolsky, noem maar op. In de Kersttijd vooral.

Het rondreizen met een heel koor kost ongetwijfeld veel geld. Veel koren werden en worden daarom gesubsidieerd. Meester Beumer is degene die op het idee gekomen is van het oud-papier ophalen.

Bets: In het begin hebben ze de krant rondgebracht, ik dacht De Tijd. En toen is hij begonnen met een bakfiets om kranten op te halen. Die bracht hij dan bij Kras, dus mede door de Zangertjes is dat ook gaan groeien. Hij ging bijvoorbeeld met het koor op vakantie naar Limburg en dat moest natuurlijk wel bekostigd worden. Al die kinderen kwamen uit grote gezinnen en hadden het niet breed thuis. Als ze kranten ophaalden kregen ze kruisjes en een kruisje had een bepaalde waarde. Die konden de kinderen dan inleveren en dan werd zo de reis betaald. Voor sommigen was dat ook een reden om bij het koor te gaan, dat je lekker mee op vakantie kon.

Marian: De kinderen moesten óf zingen óf op een andere manier helpen om die kruisjes te verdienen. Zo verdienden ze zelf zo'n reis bij elkaar.

Bets: En wat Beumer ook deed als ze dan kranten hadden opgehaald: in het begin ging hij dan altijd naar Foe en dan kregen ze een patatje. Nu is het nog steeds zo dat degene die op zaterdag de kranten ophaalt altijd even een patatje haalt, maar nu bij Arnold. Beumer was geen makkelijke man, maar we hebben zoveel van hem geleerd. Nog steeds doen we dingen in de naam van meester Beumer als we met het koor op vakantie zijn. Samen ontbijten, samen eten en altijd bidden voor het eten. Maar hij kon ook verschrikkelijk zijn. We konden horen aan het geluid van het busje hoe zijn stemming was. Dan keek iedereen naar de deur en kwam hij als een stier binnen. Hij was altijd boos, maar we kregen ook altijd 'slik' van hem.

Koorfoto 1965

Marian: En hij gaf altijd een compliment, dat heb ik ook van hem geleerd. Ook al was hij boos of het ergens mee oneens, hij gaf daarna altijd een schouderklopje of een compliment.

Bets: Hij wist ook wel hoeveel werk we allemaal deden, maar hij draaide er vaak lang omheen. Thuis had hij niemand om tegen te tieren dus deed hij dat tegen ons. Hij leefde uitsluitend voor het koor. Dat was zijn alles. Dus als hij dan tegen je tekeer was gegaan dan bleef hij er eerst omheen draaien maar uiteindelijk zei hij iets waardoor je wist dat het weer goed was. Alá zei hij dan. Hij stopte op zijn 49^e met werken als schoolhoofd, omdat hij problemen had met zijn hart. Uiteindelijk heeft hij twee keer een bypassoperatie gehad. Daarna had hij alleen nog het koor en daar stopte hij zijn hele ziel en zaligheid in.

Marian: Hij moest natuurlijk omgaan met mensen van verschillende leeftijden, want hij gaf alle dagen les. Dat was niet makkelijk. Hij heeft ook echt heel veel werk gedaan. Dat merkten we toen hij overleed. Hoeveel hij eigenlijk deed in z'n eentje. Toen hadden we gewoon 100 medewerkers nodig om alles op te vangen.

Bets: Hij hielp heel veel arme mensen. Daar kwamen we pas na zijn dood achter. Als hij bij zijn familie op bezoek was geweest in De Rijp, dan kwam hij altijd terug met een bus vol eten. Dat wisten wij niet, want dat gebeurde overdag. Toen hij overleden was kregen wij ineens allemaal vragen van mensen die door hem geholpen waren.

Marian: Ook zamelde hij kleding in die naar Polen op transport ging. Hij haalde alle dagen

kranten op en als er gerepeteerd moest worden kwam hij de kinderen thuis ophalen en bracht hij ze weer terug met het bekende busje. De kinderen kwamen graag op de repetitie, want aan het einde kregen zij dan een snoepje, dat was best slim bedacht van hem. Dat deed hij ook allemaal. Dus aan de ene kant kon hij boos zijn maar aan de andere kant hielp hij veel mensen.

Bets: Ik weet nog een Sinterklaasavond dat hij al boos binnen kwam, omdat de stoelen niet goed stonden. In dat uur dat de Sint er was, was het natuurlijk heel druk. Hele koorhuis vol. Dan moest zijn cadeau worden uitgepakt. Maar ook moesten dat kaasje, dat worstje en dat glaasje drinken allemaal per se voorbij komen. Dan zei Sinterklaas: "Daar komt-ie weer!" Wat we ook geleerd hebben is dat de kinderen altijd op de eerste plaats komen. Als er bijvoorbeeld bij een optreden drinken wordt uitgedeeld, dan krijgen eerste de kinderen, dan de dirigenten en dan de rest. Eventuele ouders die meegaan staan ook achter in de rij. De kinderen eerst, want zij doen het werk.

Op 9 oktober 2007 kwam hij te overlijden. Dat zal een zware periode geweest zijn voor het koor. Hoe hebben jullie dat opgevangen?

Bets: Er bleek al iets te zijn van een schaduwbestuur. Meester Beumer wilde daar eigenlijk niets van weten, want hij was bang dat ze hem uit zijn koorhuis zouden zetten. Iets dat ze overigens nooit zouden doen. Na zijn dood ben ik gevraagd voor het bestuur. Twee mensen hebben toen een week vrij genomen van hun werk om alles uit te zoeken dat er op dat moment gaande was. Ze wisten niet waar ze moesten beginnen. Meester Beumer had een gigantisch archief, alles was ingeplakt. We hebben Evert Koning gevraagd om dat te digitaliseren. Hij heeft dat vervolgens allemaal op een harde schijf gezet. Dat was een flinke klus.

Marian: Ook het koor moest natuurlijk verder. In eerste instantie pakte Kees de Bok, die ook bij het koor had gezongen, het op en is les gaan geven. Daarnaast heeft hij ervoor gezorgd dat er een nieuwe dirigente werd aangenomen: Juliette Besijn.

Bets: Kees was best streng en hij beseftte zelf dat dat niet goed was voor de kinderen. Die moeten het ook gewoon naar hun zin hebben. Een tijdje geleden was er nog een groot verloop en dat is nu minder. In de tijd van Jan Smit hadden we een koor van 120 man. Toen wilde iedereen bij het koor, want misschien kwamen ze ook wel op tv. Dat was niet altijd leuk. Dan kwamen ze de avond voor een tv-optreden bij mij aan de deur voor een Volendammer pak. Maar vooral voor meiden haal je die niet zo van de plank. Dat moet allemaal op maat gemaakt worden. Je kunt wel bellen en zeggen dat je maat 38 hebt maar dat schiet niet op.

Hoe is het huidige koorhuis tot stand gekomen?

Bets: De verbouwing van het koorhuis is gesponsord door KBK. Het was eerst een stuk kleiner met daarachter een garage. Sijmen van Grietje Mol had daar een opslag. In 2000 is het dus met behulp van sponsoring verbouwd. We hebben nu een magazijn waar alle stoelen staan. En boven nog twee grote ruimtes. Frank Keizer geeft daar pianoles en wij naaien er Volendammer goed. Ook staat het muzieearchief er. Het is allemaal van onszelf. We zijn heel blij met die erfenis. Andere koren betalen vaak huur en die is heel hoog. Wij kunnen door de kosten laag te houden zoveel mogelijk kinderen de kans geven om bij de Zangertjes te komen zingen. Het is 25 euro per jaar en ze krijgen er heel veel voor terug. De dirigente is de enige betaalde medewerker, de rest helpt vrijwillig. Ook al onze 40 krantenophalers.

Marian: Er zijn veel oud-koorleden die ons een warm hart toedragen en willen helpen. En we hebben ook sponsors, waaronder Kras, KBK en meer. Het is wat dat betreft één grote familie.

Bets: We zijn heel dankbaar. Er wordt ook altijd een extra uitje georganiseerd voor de krantenophalers. Op vrijdagmiddag zitten ze vaak hier te 'sozen' en dan zorg ik dat er een lekker blokje kaas of stukje leverworst is. Nu kan dat natuurlijk niet. Verder hebben we een ploeg van 22 vrouwen waarvan er elke week een groepje aan de beurt is om het koorhuis schoon te maken. Dan ben je ongeveer 1 keer in de 7 weken aan de beurt. Dan heb je nog 3 mensen bij het Sinterklaas-comité die alles rondom Sinterklaas regelen. Een feestcommissie die bij feestelijke gelegenheden de boel organiseert. Willemijn Veerman en Frank Keizer die lesgeven. Heel veel vrijwilligers die een steentje bijdragen. Iedereen is hier welkom.

Pinksteren 1970 in Echternach, Luxemburg

Koorfoto 1973

Bets: Op de woensdagmiddag geeft Marian de Aspiranten les en mijn dochter Barbara de Benjamins. Die groepen repeteren samen. De Benjamins zijn 4 tot en met 6 jaar oud. Barbara is pedagogisch onderlegd en heeft bij een kinderdagverblijf gewerkt. Haar leerlingen kunnen niet lezen, dus zij moet alles voorzeggen wat ze moeten zingen. 'Baistewerk'! Dat is echt enorm inspannend. Ze zingen Engels en zelfs Zuid-Afrikaans. Erg leuk. Soms denk je in eerste instantie 'wat moet dit gaan worden' maar dan uiteindelijk klinkt het prachtig.

Marian: Het is echt heel moeilijk hoor, vierstemmig zingen.

Het begon ooit als een jongenskoor dat in de kerk zong, maar nu hebben jullie het ook over Engelse liedjes en zelfs Zuid-Afrikaans. Waar bestaat jullie repertoire zoal uit?

Marian: dat hangt af van waar we zingen. Bij de laatste editie van Sail Amsterdam hebben we gezongen in het Scheepvaartmuseum tijdens het Captain's Dinner. Dan kom je niet met Sanctus aanzetten maar zing je iets vlottere nummers. We hebben een heel uitgebreid repertoire.

Bets: Ten tijde van meester Beumer was dat al maar in deze tijd wel veel meer. We zingen bijvoorbeeld al zo lang ik me kan herinneren Muss i denn, maar meester Beumer deed het op zijn manier en nu zingen we het weer net even anders. Het wordt allemaal iets moderner. Wij hebben bijvoorbeeld tijdens het laatste Kerstconcert We All Stand Together gezongen. Ook zingen we Bohemian Rhapsody van Queen en Bridge Over Troubled Water van Simon & Garfunkel. Die liedjes zingen we dan vierstemmig. We All Stand Together deden we samen met de fanfare tijdens het Populair Kerstconcert. Daarna hoor je van mensen om je heen 'ik wist niet dat jullie dit ook konden'. Veel ouderen hebben bij de Zangertjes nog erg het idee van 'Beumer', maar meester Beumer is ondertussen alweer ruim 12 jaar dood. Voor het Kerstconcert vragen we bijvoorbeeld ook aan de koorleden zelf wat ze willen zingen. Afgelopen jaar hebben we daardoor veel Engelse kerstliedjes gezongen. Dat je echt denkt 'wow'. Maar ook De herdertjes lagen bij nachte en het Sanctus komen gewoon voorbij op Kerstavond.

Marian: Tijdens het Populair Kerstconcert zong het koor ook een liedje van Jan Smit. Thomas Tol had daar een arrangement op gemaakt. Simon Stein zong solo en het koor stond daarachter en deed de samenzang. Fanfare erbij, dat was echt heel mooi. Voor een volle kerk. De koorleden vonden dat bijzonder leuk om te doen. Normaliter zingen we ongeveer 12 keer per jaar in de kerk. Nu natuurlijk even niet.

Optreden Scheepvaartmuseum tijdens Sail Amsterdam 2015

In de afgelopen 60 jaar zijn er vele reizen naar het buitenland geweest. Wat is jullie mooiste herinnering of reis?

Bets: Voor mij was de meest bijzondere reis die naar Lourdes in 1991. Ik wilde nooit naar Lourdes, maar op dat moment was mijn vader pas overleden en mijn moeder wilde graag mee. We gingen met de trein. Bijzonder, echt heel bijzonder. Ik ben ook een aantal keer in Polen geweest maar Lourdes was het meest speciaal. De sfeer die er hing, het grote aantal mensen. Als je dat dan ziet: er is een lichtprocessie die langskomt waar ons koor staat te zingen. Iedereen komt dan langslopen met een kaarsje in de hand. Kippenvel.

Marian: Ik vond Lourdes ook een mooie reis, de keer dat ik mee was. Toen was meester Beumer al overleden. Je zag al die mensen op je afkomen met een kaarsje in hun handen. Als begeleiders stonden wij bij het koor en zongen we mee. Kippenvel inderdaad. Maar mijn mooiste reis was Praag in 2015. Heel mooie stad. Daar trad het koor op in de Town Hall met een Praags kinderkoor. We hadden in Praag een workshop gehad met liedjes die

we later samen zongen. Liedjes als Bridge Over Troubled Water en Cantate. Prachtig was dat. Praag zelf is natuurlijk een rijke stad en heeft vele bijzondere bezienswaardigheden.

Bets: Als we op reis gaan, repeteren we elke ochtend. In Praag hadden we daarnaast die workshop en hebben we 's avonds gezongen. Ook daar in de kerk hebben we nog gezongen. We proberen altijd ergens op te treden. Hoeft niet per se een mis te zijn, we willen gewoon ergens optreden. In Praag verbleven we in een hotel buiten de stad waar we ook konden repeteren. Van tevoren wordt een verblijf met een grote zaal uitgezocht, want we nemen ook onze eigen apparatuur mee.

Marian: Dit jaar zouden we naar Lille gaan. Het reiscomité organiseert dat. Maar ja, dat gaat ook niet door. Vaak eindigen we op zo'n trip dan in een pretpark of dierentuin. We maken er een hele belevenis van.

Bets: Met Koningsdag organiseren we altijd spelletjes en dan zijn we altijd in het oranje. We houden een bonte avond waarbij kinderen optreden met hun eigen liedjes. Dat geeft kinderen ook de kans daar te gaan staan in hun eentje of met een groepje. Je moet het maar durven.

Veel mensen blijven heel lang lid van het koor. En vaak worden hun kinderen dan ook weer lid. Hoe bijzonder is dat voor jullie, om mensen bij het koor te zien opgroeien?

Marian: Nou, als we de kinderen van die kinderen krijgen merken we vooral dat we oud worden haha! Ik kwam laatst nog een meid tegen bij Arnold: 'hee, jij hebt toch ook nog bij mij op het koor gezeten?' 'Ja', hoor je dan.

Bets: Ik ben iets ouder dan jij Marian, bij mij is het zover dat oud-koorleden hun eigen kinderen komen afzetten.

Koorfoto 2016

In dat opzicht heeft het koor natuurlijk een belangrijke maatschappelijke rol. Het voelt echt als een gemeenschap. Is dat ook waar jullie je energie uithalen?

Bets: Een bepaald koorlid zou zeggen: 'Dit is mijn tweede familie.' Zo beschouwen we het allemaal.

Marian: Vooral met zo'n reis. Dan kom je met z'n allen bij elkaar. Je kunt het dan niet afwachten om elkaar te zien en je krijgt er veel zin van. Je zit met groepen bij elkaar en je slaapt bij elkaar op de kamer.

Bets: Twee jaar terug lag ik bij Marian op de kamer. Om zes uur 's ochtends ging ik al koffie zetten. De mannen kwamen dan bij ons een koppie doen. Dan lag Marian nog te slapen en werd ze wakker van het eerste kopje koffie naast haar bed. Maar dat was wel fijn, even dat uurtje rustig aan voordat de dag zou beginnen. Dat is waarom je het doet. Ik word 68 en denk soms dat ik misschien rustiger aan moet doen. Maar ik vind het nog zó leuk en zó gezellig. Allemaal met elkaar. Af en toe zijn er strubbelingen maar dat hoort erbij.

Marian: Dat heeft ook met de leeftijd van de kinderen te maken. Op het ene moment zijn het nog schuchtere kindjes maar dat worden uiteindelijk mondige tieners die bijvoorbeeld dreigen te stoppen met koor. Maar meestal gaat na een reis niemand er meer af!

Bets: Ook met concerten. Soms hebben ze geen zin maar dan geven we even een oppepper. Hoeveel mensen er komen en hoe bijzonder de gelegenheid is. En dan gaan ze er weer voor. Er is een meisje van 17 dat leert voor verpleegkundige en werkt in de Meermin. Zij vindt het zó erg dat de koorreis niet doorgaat dit jaar. Ze kan er niet over uit.

Kinderen maken hier natuurlijk ook vrienden en vriendinnen voor het leven.

Bets: We hebben één koorstelletje! Dat is wel heel leuk.

Daarom! Een hechte gemeenschap. Begrijpelijk dat dat moeilijk los te laten is.

Bets: Is ook zo. Wel heb ik in het begin pas op de plaats gemaakt. Beumer is in

oktober overleden en toen heb ik alle voorbereidingen voor Sinterklaas dat jaar in mijn eentje gedaan. Cadeautjes, eten, drinken, alles. Heel veel werk. Dat doe ik niet meer. Mijn oudste dochter heeft dat toen overgenomen met nog twee mensen. Het was een heel heftige periode, want we hebben alles opnieuw moeten uitvinden. Meester Beumer had wel een archief, maar hij had niets op papier. Alles zat in zijn hoofd. Hij is overleden in Luttenberg. Meester Beumer was altijd te laat maar op die dag was hij op tijd in de bus en zat hij te zweten. We hielden hem daarna een beetje in gaten, omdat hij zich wat vreemd gedroeg. We zongen een liedje, L'inverno è passato, hij trekt z'n jasje uit en gaat staan. Een vrouw naast hem zegt 'mooi hè,' en hij antwoordt: 'ja, heel mooi maar nu gaat het niet goed'. En hij valt zo neer. Ik zat vooraan en het eerste wat ik deed was naar het koor gaan en alle kinderen weghalen. We waren zo geschrokken. Ik wil ook nooit meer een reanimatie zien. Verschrikkelijk. Er zat toevallig een dokter in de zaal. Op dat moment, op een donderdag was het, heeft hij het overleefd maar de dinsdag erna bezweek hij op de IC. We hebben daaropvolgend een aantal mooie dagen gehad in het koorhuis, ook met zijn familie erbij. Buiten Volendam kennen ze dat niet, het concept van drie dagen boven

Populair Kerstconcert 2019

aarde waarbij mensen komen condoleren. De familie was hier 3 dagen en alle dagen werd er voor ze gekookt. Ze hadden er geen woorden voor hoe het allemaal ging. Hij stond opgebaard in de hoek en eromheen was een zee van bloemen. Prachtig om te zien.

Marian: We hebben toen ook gezongen in de mis, dus we moesten even schakelen wat betreft repeteren.

Bets: Wat ik het allermooiste vond, was dat er ook zoveel oud-koorleden meegezongen hebben. Van alle kanten kwamen er mensen en ze kenden ook alle liedjes nog. Erg aangrijpend was het. Een waardig afscheid.

Marian: Bijna een staatsbegrafenis. Zoveel mensen.

Koorreis naar Groesbeek 2019

Dit jaar kunnen de festiviteiten helaas niet doorgaan, maar hoe gaan jullie in 2021 het 61-jarig jubileum vieren?

Bets: Nee, we vieren gewoon 60-en-nog-wat! Onze jubileumvoorstelling zou dit jaar op 19 april zijn en volgend jaar doen we het op 7 maart, dus dan valt dat nog in het jubeljaar. Het is niet anders. Het plan voor de festiviteiten ligt klaar, maar we moeten eerste het groene licht krijgen.

Marian: En wat betreft optredens hebben we sommige dingen moeten verschuiven, maar andere zijn nog onzeker. Zoals in het Scheepvaartmuseum in september. Tot oudjaar aan toe staan er missen voor in de kerk klaar. Maar ja, met hoeveel mensen mag je zo'n optreden doen? Als je anderhalve meter uit elkaar moet staan wordt het niks. Wij zingen vierstemmig, dus als er maximaal 6 mensen mogen staan; dat gaat niet. Dat moeten we eerst uitzoeken, hoe dat verder gaat.

Bets: Kerkmissen verwacht ik niet eerder dan na de grote vakantie. En als we weer mogen optreden begint het met iedereen weer bij elkaar krijgen en repeteren. Maar gelukkig kan het meeste gewoon verplaatst worden. Je moet hopen dat niemand ziek wordt, want gezondheid is het belangrijkste.

Bron foto's: <http://www.zangertjesvanvolendam.nl>